

vet et langt rigere samfund i de år, vi har været medlemmer af EU. Velfærden er blevet udbygget. Ved at deltage i samarbejdet har vi opnået indflydelse på forhold, som er vigtige for os.

Når det gælder velfærd, ligger hovedansvaret i medlemslandene. Som det er blevet udtrykt af EU's stats- og regeringschefer i en erklæring til Edinburghafgørelsen: »De bestemmelser, der indføres med Traktaten om Den Europæiske Union, herunder bestemmelserne om Den Økonomiske og Monetære Union, giver den enkelte medlemsstat mulighed for at føre sin egen fordelingspolitik og for at opretholde eller forbedre sin sociale standard«.

Under forhandlingerne om Nicetraktaten er der ingen, som har anfægtet dette.

Danmark styrker sin indflydelse på Nicetraktaten ved et ja

Med et ja styrker vi vores indflydelse på resultatet af regeringskonferencen. Der vil i forhandlingerne om den nye traktat blive lyttet mere til os, hvis vi med et ja signalerer vilje til at engagere os i samarbejdet. På den måde varetager vi Danmarks interesser bedst.

Et *mindretal* (Socialistisk Folkepartis medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse*.

Mindretallet finder, at ØMU'en er en ufærdig og skrøbelig konstruktion. Den er startet op med nogle regler og reguleringsmekanismer, som sandsynligvis ikke er tilstrækkelig stærke til at sikre euroen som en stærk og stabil valuta. Den vil derfor fremover kræve mere politisk integration, end der er lagt op til med de nuværende regler.

ØMU'en kræver mere politisk integration, fordi lande, der deler mønt, bliver meget afhængige af hinanden. Et eksempel på dette så vi i forbindelse med det langstrakte fald i eurokursen, der fik blandt andre bankøkonomer og tyske politikere til at forlange strukturreformer i hele Euroland for at skabe tillid til den nye valuta.

Finans-, penge- og valutapolitik er normalt gensidigt og tæt afhængige af hinanden. I ØMU-konstruktionen adskiller man finanspolitikken fra penge- og valutapolitikken – bortset fra skematiske regler for finanspolitikken. Denne adskillelse er uholdbar. En fælles mønt skaber derfor behov for og pres for øget politisk integration på områder som skat, offentlige udgifter og arbejdsmarkedsforhold, fordi disse områder har

stor betydning for, hvordan økonomien fungerer. Det er derfor sandsynligt, at EU vil få behov for direkte at påvirke eurolandenes politik på disse områder.

Den »velfærdspolitiske integration« i Euroland kan gå to veje: Enten kan man forsøge at klare de økonomiske spændinger gennem et knæfald for markedskræfterne – eller man kan gøre det gennem en fælles finanspolitik. ØMU-reglerne begrænser mulighederne for at klare økonomiske spændinger via den økonomisk politik. Derfor er det klart markedsløsningen, der lægges op til i det ene EU-dokument efter det andet med nøgleord som »mere fleksible markeder« og »strukture reformer« ikke mindst på arbejdsmarkedet. For eksempel hedder det i Europa-Kommissionen og Ministerrådets generelle økonomiske retningslinjer gang på gang, at arbejdsløshedsunderstøttelsen er for god – også i de lande, der har en langt ringere dækning end Danmark. Landene bliver opfordret til at »nyvurdere dagpengesystemet, således at det kan betale sig at arbejde«. Det vil ramme både dem, der forbliver arbejdsløse, og dem, som eventuelt tvinges til at tage et underbetalt job. Og hovedanbefalingen i Kommissionens nye ØMU-rapport om de offentlige finanser er, at landene skal have lavere skat og dermed en mindre offentlig sektor. Eftersom størstedelen af de offentlige udgifter går til velfærd, kan denne anbefaling næppe føres ud i livet uden nedskæringer på væsentlige velfærdsområder.

Endnu er der kun tale om anbefalinger og henstillinger. Men da de fleste beslutningstagere ser denne form for politisk integration som nødvendig for at få møntunionen til at fungere, kan man roligt regne med, at de eurolande, der ikke lever op til en passende stor del af henstillingerne, vil blive udsat for et stigende politisk pres fra de andre eurolande! Det samlede billede peger i retning af friere spil for markedskræfterne – mere markedskonformitet og mindre solidaritet – ikke mindst på arbejdsmarkedet.

Alternativet til knæfaldet for markedskræfterne er en fælles finanspolitik. Det vil indebære, at en langt større del af de offentlige indtægter og udgifter i Euroland skal passere en fælles kasse. Det kan også være mere specifikke krav til de enkelte landes finanspolitik, specielt til arbejdsmarkeds- og socialpolitikken.

En hensigtsmæssigt udformet fælles finanspolitik kan rette op på de ubalancer, som markeds-